

בש"פ 7376/20 - אברהים חמאד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7376/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: אברהים חמאד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגן הנשיאה א' ביתן) במ"ת 2539-10-20 מיום 22.10.2020

תאריך הישיבה: ט"ו בחשון התשפ"א (2.11.2020)

בשם העורר: עו"ד רותם סרי

בשם המשיבה: עו"ד לינור בן אוליאל

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגן הנשיאה א' ביתן) מיום 22.10.2020, שקיבל את בקשת המשיבה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו.

רקע והליכים

1. נגד העורר ונגד אדם נוסף (להלן ביחד: הנאשמים) הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), עבירת חבלה בכוונה מחמירה

עמוד 1

לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, ולאדם הנוסף (להלן: הנאשם 2) מיוחסת גם עבירה של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק זה. כעולה מכתב האישום, בין העורר - תושב אזור יהודה ושומרון (להלן: האזור) - לבין המתלון, התקיימו קשרי עבודה שבגדרם העסיק העורר (או אחר שהיה שותפו) את המתלון כפועל בעבודות בניין בתמורה לתשלום שכר יומי. בסיום העבודות, המתלון לא קיבל את מלוא התשלום ובשל כך נותר חוב כספי לחובתו של העורר (או לשותפו) כלפי המתלון (להלן: החוב). המתלון פנה אל העורר בכמה הזדמנויות בדרישה לקבלת תשלום החוב, ולאחר שהעורר סירב מספר פעמים, שילם לו בסופו של דבר חלק מהחוב. המתלון שב ופנה אל העורר בדרישה לשלם לו את יתרת החוב. העורר, שלא רצה לשלם את יתרת החוב פנה במועד שאינו ידוע למשיבה לפני יום 15.9.2020 לנאשם 2 וקשר עמו קשר לפגוע במתלון ולגרום לו לחבלה חמורה, נכות או מום במטרה לגרום לו לוותר על החוב. בהתאם לקשר, העורר יקבע מפגש עם המתלון באשדוד ואז יפגע בו הנאשם 2 על פי סימן מוסכם ביניהם. ביום 15.9.2020 המתלון יצר קשר פעם נוספת עם העורר בדרישה שתשלם לו יתרת החוב, ומשכך קבע העורר להיפגש עם המתלון בנקודת מפגש בעיר אשדוד (להלן: נקודת המפגש). באותו יום, בסמוך לשעה 22:00 הגיעו העורר והנאשם 2 לנקודת המפגש - שם המתין העורר בגלוי למתלון והנאשם 2 הסתתר בקרבת מקום עם שני אחרים שזהותם אינה ידועה למשיבה (להלן: האחרים) כשהוא מצויד בסכין מטבח גדולה (להלן: הסכין), בעודו ממתיין לסימן מהעורר. בסמוך לשעה 22:00 פגש העורר את המתלון בנקודת המפגש ואמר לו שביכולתו לשלם לו 100 ש"ח בלבד, ובין השניים, לפי המיוחס, התגלע ויכוח שכלל צעקות. כאשר החל העורר לעזוב את נקודת המפגש, בסמוך לשעה 22:17, התקשר לנאשם 2 כדי לסמן לו להגיע למקום ולתקוף את המתלון. הנאשם 2 והאחרים הגיעו לנקודת המפגש והחלו חילופי דברים בין הנאשם 2 למתלון כאשר במקביל, תפסו האחרים את שתי ידיו של המתלון. הנאשם 2 שלף את הסכין, הניף את הסכין לעבר פלג גופו העליון של המתלון, אשר הרים את ידו בתנועת התגוננות, או אז חתר הנאשם 2 חתר עמוק בידו של המתלון. לאחר מכן, שב וחתך הנאשם 2 את המתלון, בחלק הקדמי של צווארו. המתלון נמלט מהמקום בעודו מדמם, ועוברי אורח הזעיקו עזרה רפואית. המתלון פונה לטיפול רפואי ואובחן פצע דקירה עמוק ורחב בצוואר הקדמי וחתך עמוק באמת יד ימין שפגע בכלי דם, שרירים, וגידים. יוער, למען שלמות הדברים, כי בכתב האישום, עקב טעות סופר, צוין כי הנפת הסכין והפגיעה במתלון בוצעה על ידי "נאשם 1" - אך טענת המשיבה היא, כפי שציינתי, כי "הדוקר" הוא הנאשם 2 (ראו פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 15.10.2020, בעמ' 12, ש' 29-31, ויוער כי מעיון במערכת "נט המשפט", נראה כי טרם הוגש כתב אישום מתוקן כאמור).

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של הנאשמים עד תום ההליכים. בדיון שהתקיים לפני בית המשפט המחוזי בבאר שבע ביום 15.10.2020 טען העורר כי המארג הראייתי אינו מאפשר לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו; ואילו באת כוח הנאשם 2 הסכימה בדיון לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו של האחרון. ביום 22.10.2020 קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לנאשמים. בית המשפט המחוזי עמד על מארג הראיות שבתיק ובהן, בין היתר, שני "צלצולים ניתוקים" שבוצעו בליל האירוע, בשעות 22:16 ו-22:17, מהטלפון של העורר לטלפון - שעל פי הראיות - נמצא בשימוש הנאשם 2 (להלן: ניסיונות החיג). נקבע כי מהראיות ניתן ללמוד כי לעורר יש מניע לפגוע במתלון; כי העורר אישר את קיומו של המפגש עם המתלון בנקודת המפגש; כי הכחיש את היכרותו עם הנאשם 2 ואת ניסיונות החיג; וכי היה תיזמון בין תקיפת המתלון לבין מועד המפגש של העורר עימו. כל אלו, נפסק, מבססים לכאורה מסקנה שלפיה המפגש של העורר עם המתלון בזירת האירוע היה מארב שתואם ותוכנן מראש על ידי הנאשמים, לצורך תקיפת המתלון. זאת ועוד, נסיבות האירוע, ובכלל זאת תקיפת המתלון מבלי שקדמה לכך פעולה כלשהי מצדו, וחיתוך המתלון בצווארו, לאחר שכבר נחתך בידו, תומכים בהנחה שהנאשם 2 פעל בשליחות ובתיאום העורר. לפיכך, נקבע שקיימות ראיות לכאורה בעוצמה גבוהה להוכחת המעשים והעבירות המיוחסים לנאשמים בכתב האישום. בית המשפט הוסיף וקבע כי מעשי הנאשמים מקימים עילת מעצר סטטוטורית בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). זאת ועוד, בנסיבות העניין, נקבע, קיים חשש משיבוש הליכי משפט וכן כי יש ליתן משקל לכך שהעורר הוא תושב האזור. משהנאשמים לא הציעו חלופת מעצר קונקרטי, וכל עוד המתלון לא העיד, קבע בית המשפט שאין חלופה שיכולה

להשיג את מטרת המעצר. משכך, ונוכח העומס הרב המוטל על שירות המבחן, נקבע כי אין מקום להזמין תסקיר בעניינם של הנאשמים. בית המשפט הורה כאמור על מעצרים של השניים עד תום ההליכים נגדם.

למען שלמות התמונה יוער כי הנאשם 2 הגיש אף הוא ערר על החלטת בית המשפט המחוזי, ובגדרו ביקשה באת כוחו כי תינתן לה האפשרות להציע חלופת מעצר שלגביה יגיש שירות המבחן תסקיר מעצר בעניינו של הנאשם 2. ביום 2.11.2020, נמחק הערר בהסכמה. בהחלטה ציינתי כי הנאשם 2 יוכל להגיש בקשה לעיון חוזר שבגדרה תוצע חלופת מעצר; וכי ככל שתוגש בקשה כאמור, יגיש שירות המבחן תסקיר שיבחן את החלופה שתוצע ותינתן החלטה בבית המשפט המחוזי בבאר שבע לאחר קיום דיון במעמד הצדדים (בש"פ 7377/20 טללקה נ' מדינת ישראל (2.11.2020)).

טענות הצדדים בערר

3. מכאן הערר שלפניי, שבגדרו טוען העורר כי לא קיימות ראיות לכאורה בעניינו ולחלופין שקיים כרסום של ממש בראיות לכאורה. העורר טוען כי אין בתשתית הראייתית שהונחה כדי להצביע על קשירת קשר בינו לבין הנאשם 2, וכי הדעת נותנת, כי אילו היה נרקם קשר לביצוע פעולה מתוכננת הרי שמעבר לניסיונות החיג, סביר היה למצוא התקשרויות נוספות בין הנאשמים לפני האירוע ואחריו. אף אם נרקם קשר כאמור, אין בכך כדי להצביע, כך הטענה, כי קשירת הקשר נועדה לביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. עוד נטען כי לא קיימת תשתית ראייתית מספיקה כדי לבסס את מודעות העורר לקיומה של הסכין אצל הנאשם 2; לכוונותיו של הנאשם 2 בתקיפת המתלונן; ולהוכחת היסוד הנפשי הנדרש לביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. כמו כן, לשיטת העורר בחקירתו אירעו מחדלים אשר פוגעים בעוצמת הראיות נגדו. כך, בחקירתו מיום 27.9.2020 לא נכח מתורגמן (להלן: החקירה מיום 27.9.2020); ולא בוצע עימות בין העורר לבין המתלונן על אף שגרסאות המתלונן, אינן קוהרנטיות. עוד לשיטת העורר, נוכח סתירות בגרסאותיו השונות של המתלונן לא ניתן לבסס קיומן של ראיות לכאורה בעניינו. לחלופין, טוען העורר, כי ככל שייקבע שקיים מארג ראייתי מספק הרי שיש להורות על קבלת תסקיר של שירות המבחן בעניינו. בהקשר זה ציין בא כוחו בדיון שהתקיים לפניי כי יש בידי העורר להציע חלופה הן בישראל, הן באזור.

4. בדיון לפניי טענה באת כוח המדינה כי ניסיון החיים והשכל הישר מלמד על הקשר שבין הנאשמים. כך, נטען כי לפי הראיות הדקירה דווחה למשטרה בשעה 22:32, בעוד שבשעה 22:17 מבוצעים ניסיונות החיג מהטלפון של העורר לטלפון שנמצא בכיסו של הנאשם 2, שממצאי האיכון מלמדים כי אכן בזמן האירוע תחת אנטנה הסמוכה לנקודת המפגש, וכי בכך יש כדי לקשור בין הנאשמים ולהצביע על כך שניסיונות החיג היו למעשה האות לביצוע התקיפה. סברה זו מתחזקת בשים לב לכך שהנאשמים מכחישים כל התקשרות או היכרות מוקדמת אחד עם השני ומבלי שניתן הסבר חלופי לניסיונות החיג. אשר לייחוס עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לעורר, נטען כי התקיפה שבוצעה על ידי הנאשם 2 היא זו ש"הוזמנה" על ידי העורר ואין זה סביר, בנסיבות שבהן אין לנאשם 2 קשר כלשהו עם המתלונן, כי ביצע תקיפה חמורה יותר מזו שנדרש לה. בתגובה לטענות העורר בדבר מחדלי החקירה צוין כי אף שהחקירה מיום 27.9.2020 לא תורגמה, ניתן להבחין בה - נוכח שטף הדיבור של החוקר - כי הוא דובר ערבית, והרושם הוא שהעורר מבין את החקירה. כמו כן, בנוגע לגרסאות המתלונן, נטען כי אף שלא חזר "מילה במילה" על דבריו בכל הגרסאות, הרי שעדותו קוהרנטית ובזכותה הצליחה המשטרה לאתר את הנאשם 2. לבסוף, צוין כי המתלונן טרם העיד במשפט, ושחרור העורר בשלב זה עשוי להשפיע על שיתוף הפעולה של המתלונן, מה גם שקיים חשש מפני הימלטות מן הדין שכן העורר הוא תושב האזור.

5. סעיף 21(ב) לחוק המעצרים קובע כי לאחר הגשת כתב אישום, רשאי בית משפט לעצור נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, מקום שבו נמצא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לו. בשלב זה לא נדרש בית המשפט להשתכנע כי בכוחן של הראיות להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר (בש"פ 640/20 קטן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (4.2.2020); בש"פ 6837/13 חרבוש נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (28.10.2013)), וכל שעליו לבחון הוא את הפוטנציאל ההוכחתי של הראיות, קרי: אם, בהנחה שיעברו את מבחני הקבילות והמשקל ואת "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי, קיים סיכוי סביר להרשעת הנאשם במיוחס לו (ראו, מני רבים: בש"פ 2281/20 אבו עאבד נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.4.2020); בש"פ 576/20 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (13.2.2020) (להלן: בש"פ 576/20); בש"פ 916/18 רבי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (15.2.2018); בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996)). כמו כן, בפסיקתנו נקבע כי גם כאשר עסקין בראיות נסיבתיות, ניתן להורות על מעצר עד תום ההליכים אם שילובן של הראיות יוצר מסכת ראייתית שיכולה לבסס הרשעה (בש"פ 576/20, פסקה 8; בש"פ 3147/18 חמיאס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (9.5.2018)). נפנה אפוא לבחינת טענות הצדדים.

דיון

6. כאמור, מרבית חיציו של העורר מופנים לכך שלא קיימות ראיות לכאורה להוכחת שתי העבירות שמיוחסות לו - קשירת קשר לביצוע פשע וחבלה בכוונה מחמירה. תחילה, בכל הנוגע לעבירת קשירת הקשר. למעשה, אין כל מחלוקת שבין העורר לבין המתלון קיים סכסוך כספי בגין אי תשלום מלוא השכר שמגיע למתלון על עבודתו מהזמן שבו הועסק על ידי העורר (או שותפו) בעבודות בניין. על מנת לגבות את החוב, פנה המתלון במספר הזדמנויות אל העורר, תחילה ללא הואיל, ובהמשך שילם לו העורר רק חלק מהסכום. ביום 15.9.2020 - לאחר תקופה שבה המתלון לא הצליח להשיג את העורר על מנת לקבל את מלוא החוב - ענה לו העורר ושוחח עמו מספר דקות. במהלך השיחה, תואמה נקודת המפגש בין המתלון לבין העורר. במועד המפגש, שנערך סביב השעה 22:00, החלו חילופי דברים בין העורר לבין המתלון באשר לסכום שישולם. כך, העורר מצדו התכוון לשלם למתלון רק 100 ש"ח מהחוב; בעוד שהמתלון סירב לקחת אותם בטענה כי מעוניין לקבל את מלוא החוב בפעמימה אחת. כל הפרטים שתוארו עד כה אינם במחלוקת ממשית בין הצדדים, למעט מועד המפגש, שכפי האמור לעיל, לטענת העורר התקיים סביב השעה 21:00, ואילו לטענת המתלון, התקיים סביב השעה 22:00. בסמוך לעזיבת העורר את נקודת המפגש מתרחשים מספר אירועים, שיש בהשתלבותם כדי ללמד על קיומן של ראיות לכאורה ברמה המספקת בנוגע לעבירת קשירת הקשר. העורר עזב את נקודת המפגש, וכפי שנטען על ידי המתלון (בחקירה מיום 23.9.2020 ש' 23, ובדו"ח ביצוע עימות, ש' 17-18) הוא הוציא את הטלפון חייג והניח אותו על האוזן. בסמוך לכך ממכשיר הטלפון של העורר יוצאות שתי שיחות למכשיר שנמצא בכיסו של הנאשם 2 - אשר מאוכן בשלב זה על ידי אנטנות החולשות על נקודת המפגש. לחיגים אלה לא ניתן הסבר כלשהו (לא כל שכן הסבר מניח את הדעת). בסמוך לעזיבת העורר את המקום, מגיעים לעבר המתלון הנאשם 2 (אותו מזהה המתלון; ואשר הסכים כאמור לקיומן של ראיות לכאורה למיוחס לו) ושניים אחרים, ולאחר חילופי דברים שולף הנאשם 2 סכין והאירוע מסתיים בפציעתו של המתלון, כמתואר לעיל. הקריאה במוקד המשטרה על דקירת המתלון מתקבלת כ-15 דקות לאחר ניסיון החיג השני שבוצע ממספרו של העורר לטלפון של הנאשם 2. האמור לעיל מלמד, לכאורה, על כך שהיה קיים לעורר מניע; כי קבע מפגש עם המתלון; כי הנאשם 2 הגיע אף הוא לנקודת המפגש בסמוך לקיום המפגש; כי מיד לאחר שסיים העורר את שיחתו עם המתלון, נשלח "סימן" לנאשם 2 מהטלפון של העורר; וכי בסמוך לכך העורר הותקף על ידי הנאשם 2 ושני האחרים. השתלשלות אירועים זו מלמדת בעיניי, ברמה הלכאורית, כי העורר והנאשם 2 קשרו קשר לפגוע במתלון.

7. בדיון שלפניי, טען העורר בהקשר זה כי אין מקום לקבוע קיומן של ראיות לכאורה בהיעדר כל אינדיקציה למגעים קודמים בין העורר לבין הנאשם 2. ראשית אציין כי גם בהיעדר אינדיקציה לקשר מקדים בין השניים, לניסיונות החיגוי יש ליתן משקל נכבד בשאלת הקשר ביניהם. זאת, בפרט בהיעדר הסבר חלופי כלשהו, כפי שכבר ציינתי. כמו כן, מהמסכת העובדתית עולה כי העורר והנאשם 2 - גם בהיעדר עדות ישירה לקשר מקדים ביניהם - הגיעו שניהם לנקודת המפגש, במועד סמוך למפגש העורר עם המתלונן. הכחשותיהם הגורפות של השניים בדבר היכרות מוקדמת לא מתיישבות עם הנתונים האמורים וגם לכך ניתן לתת משקל בהקשר הנדון. אעיר - שאל מול הכחשה זו, ניצבת עדות המתלונן שלפיה הוא והעורר נסעו בנסיעות משותפות למקום העבודה עם הנאשם 2 (דוח ביצוע עימות, ש' 11). כל אלו מצביעים בעיניי שאין בטענה בדבר היעדר אינדיקציה למגעים בין הנאשמים לפני האירוע כדי לשנות מהמסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה לקשירת הקשר ביניהם.

8. טענתו המרכזית השנייה של העורר נוגעת כאמור לכך שלשיטתו, גם אם קיימות ראיות לכאורה לקשירת קשר בין השניים, אין במארג הראייתי הנתון כדי לקבוע שקשירת הקשר נועדה לביצוע חבלה בכוונה מחמירה. כן נטען בהקשר זה שלא קיימת תשתית ראייתית מספיקה כדי להצביע על מודעות העורר לאופן שבו בוצעה התקיפה; לקיומה של הסכין אצל הנאשם 2; ולכוונותיו של הנאשם 2 בתקיפת המתלונן. באת כוח המדינה טענה בדיון שלפניי שקבלת הטענה כי העורר לא ידע מה יהיה טיב התקיפה, מייחסת למעשה לנאשם 2 נקיטת יזמה עצמאית, בכך שהחליט בעצמו לתקוף אותו ולגרום לו חבלה חמורה, תוך חריגה מהסיכום המוקדם. אפשרות זו, כך נטען, אינה עולה בקנה אחד עם ניסיון החיים והשכל הישר. אני סבור שיש ממש בטענת המשיבה בכל שאמור בשלב הדיוני הנוכחי, והדברים יוכלו להתברר לאשורם בהליך העיקרי. עמדה זו מקבלת משנה תוקף נוכח היעדרה של יריבות כלשהי - כעולה מחומר הראיות - בין המתלונן לבין הנאשם 2 ומכך ניתן ללמוד כי לא היה לנאשם 2 אינטרס כלשהו לפגוע במתלונן. בנתון לכך, נדמה לי שקשה לקבל את טענת העורר ליוזמה עצמאית של הנאשם 2 שכללה, כאמור את דקירת המתלונן פעמיים, מבלי שקדמה לכך התגרות כלשהי מצדו. על כך עמד גם בית המשפט המחוזי בהחלטתו (סעיף 10 להחלטה). לצד האמור, ייתכן שיש מקום לתהות גם כיצד המניע המיוחד לעורר - של התחמקות מחוב של לכל היותר אלפי שקלים בודדים - מוביל לקשירת קשר לגרימת חבלה בכוונה מחמירה. מכל מקום, אף אם אניח לטובת העורר, כי המארג הראייתי באשר לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה אינו בעצמה גבוהה, שוכנעתי כי מסכת הראיות מבססת תשתית ראייתית לכאורית - ברמה הנדרשת לשלב הדיוני שבו מצוי ההליך - לעבירות המיוחסות לעורר.

9. טענה נוספת שמעלה העורר מופנית למחדלים שאירעו בחקירתו. לפי הטענה, בחקירת העורר מיום 27.9.2020, לא ניתנה לעורר הזדמנות ראויה ליתן הסבר לניסיונות החיגוי. בחקירה זו, שבגדרה הוטחו בעורר פלטי הטלפון שלו, לא נכח מתורגמן. משכך, נטען כי פעמים רבות במהלך החקירה, העורר כלל לא הבין את דברי החוקר משה חקר אותו בשפה העברית. מדובר לטענת העורר בפגם משמעותי עד אשר יש בו כדי לשמוט את הקרקע תחת המשקל שניתן לניסיונות החיגוי כראיה בהליך. פגם זה מקבל משנה תוקף, כך נטען, בשל נוכחותו של מתורגמן בחקירה הראשונה של העורר. אכן, בעבר נפסק כי בית המשפט נדרש לבחון טענות הנוגעות לניסיונות השגתן של ראיות העומדות לחובת הנאשם ולפגמים שנפלו בהקשר זה כבר בשלב המעצר. אף נקבע כי פגמים חמורים ומהותיים בהליך החקירה עלולים לשמוט את הקרקע תחת המשך מעצרו של הנאשם (בש"פ 9220/12 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.12.2012)); וכי פגמים חמורים פחות עשויים להוביל למסקנה בדבר חולשה מסוימת בתשתית הראייתית הלכאורית (בש"פ 5612/18 גבאי נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (23.8.2018)). ואולם, יש לבחון את הדברים בכל מקרה לגופו, בשים לב לטיבו ולעצמתו של הפגם הנטען וליתר נסיבות העניין (בש"פ 6927/19 גרגאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (14.11.2019)). באת כוח המשיבה טענה בהקשר זה, כי החוקר "היה דובר ערבית. שטף הדיבור והמבטא - מראים את זה" (פרוטוקול הדיון מיום 2.11.2020, בעמ' 5 ש' 7). עיון בסרטון החקירה מיום 27.9.2020 מלמד כי רובה המכריע התנהל בשפה העברית, החוקר שאל את העורר שאלות בעברית, תוך ששילב מילים בשפה הערבית, והאחרון

השיב לו בשפה העברית, אך נתקל בקשיים והסביר עצמו גם בעזרת מילים בערבית. עם זאת מהתרשמות כללית של מהלך החקירה נראה כי העורר מבין למצער, את רובה. קשייו המרכזיים בהבנה מתנקזים אפוא לרגעים שבהם נשאל על פשרם של ניסיונות החיג. מכל מקום, אף אם אניח לטובת העורר כי נפל פגם בחקירתו, ואף אם פגם זה פגע ביכולתו להסביר את ניסיונות החיג - הרי שבכך אין כדי להסביר מדוע גם היום (ולמעשה במסגרת הליכי המעצר כולם) לא סיפק העורר הסבר כלשהו לניסיונות החיג. משכך, לא מצאתי כי בפגם נטען זה יש כדי לשנות ממסקנתי בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

10. כן טען העורר כי הגרסאות השונות שמסר המתלון למשטרה בכל הנוגע לאופי המפגש שבינו לבין המתלון אינן קוהרנטיות. טענה זו מלמדת לשיטת העורר על ליקויים יסודיים בחקירה שיש להידרש אליהם כבר בשלב זה. לאחר שעיינתי בגרסאות השונות שמסר המתלון, לא מצאתי שעולה מהן כי המתלון אינו קוהרנטי בגרסתו. האירוע מתואר על ידו בעדויות השונות בצורה דומה, גם אם הוא לא משתמש בדיוק באותן המילים לתיאור האירוע בכל אחת מהפעמים שמסר את גרסתו. בהקשר זה, אין בידי לקבל את הטענה שרק באחת מגרסאותיו של המתלון ציין שהנאשם 2 אמר לו, במהלך האירוע, שהוא נשלח על ידי העורר. כך, מעבר לאמור בעדותו הראשונה מיום 16.9.2020; בהודעת המתלון מיום 17.9.2020 כאשר נשאל כיצד הנאשם 2 והאחרים ידעו שהוא נמצא במקום שבו היה, השיב "כי [העורר - ע' פ'] דיבר איתם בטוח, הוא הביא אותם"; וכן השיב כשנשאל זאת שוב כי "[העורר - ע' פ'] הביא אותם כדי שייפגעו ב" (שם, ש' 17-20). כמו כן, בהודעת המתלון מיום 23.9.2020 הוא מציין "איך [הנאשם 2 - ע' פ'] ידע שאני נמצא שמה [...] בטוח [העורר - ע' פ'] אמר לו. איך [הנאשם 2 - ע' פ'] שראה אותי מיד הוא היה מאחורי, איך הוא ידע שאני, מיד הוא קרא לי". כך, גם בעימות, פונה המתלון אל הנאשם 2 ואומר לו כי העורר התקשר אליו ואחרת כיצד ידע מי הוא בהינתן שהגיע אליו מאחור ובחושך. משכך, לא מצאתי כי הטענה לשוני בין הגרסאות פוגמת בתשתית הלכאורית. בשים לב למכלול הראייתי הלכאורי, לא מצאתי כי בשלב הדיוני הנוכחי, היעדר עימות בין העורר לבין המתלון יש בו משום כרסום בתשתית הקיימת במידה המצדיקה התערבות.

נוכח כל האמור לעיל, מסקנתי היא כי המכלול מבסס - ברמה הלכאורית - את העבירות המיוחסות לעורר.

11. חרף מסקנתי האמורה בכל הנוגע לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר, יש מקום להשקפת להורות על קבלת תסקיר מבחן בעניינו. אכן, האישומים המיוחסים לעורר מצדיקים, ככלל, מעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריא (בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים). ובהקשר זה ציין בית המשפט המחוזי גם כי העורר הוא תושב האזור; הנסיבות מעלות כי מהעורר נשקפת סכנה נוכח המעשים המיוחסים לו; וכי מתעורר חשש משיבוש הליכים בהינתן שהמתלון טרם מסר את עדותו במשפט. עם זאת, מצאתי להורות על קבלת תסקיר מבחן בעניינו של העורר. זאת, בין היתר בשים לב להערותי בדבר עוצמת המארג הראייתי באשר לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, ובדבר הפגם הנטען בחקירה, ובפרט נוכח טענת בא כוח העורר בדיון לפניי שלפיה יש בידי העורר הצעה לחלופת מעצר בתחומי מדינת ישראל, טענה שלא הועלתה לפניי בית המשפט המחוזי. כמו כן, בראייה כוללת של האירוע, ראיתי ליתן משקל להחלטתי בבש"פ 7377/20 לגבי הנאשם 2 ולאפשרות שניתנה לבחינת חלופה בעניינו, כמפורט לעיל. בנסיבות האמורות, לא ראיתי - בשים לב לעברו הנקי של העורר, לשלול מראש את האפשרות לבחינת חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני שיאיינו את המסוכנות שמשקפת מהעורר (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). לא התעלמתי מכך שהעורר העורר אינו תושב ישראל, ומשכך קיים בעניינו חשש טבוע להימלטות מהדין, אולם כפי שכבר נפסק נתון זה, כשלעצמו, אינו מונע את האפשרות להורות על שחרורו לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 2281/20 אבו עאבד נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (8.4.2020); בש"פ 873/14 קנדיל נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (10.2.2014)). אדגיש כי אין באמור משום נקיטת עמדה בשאלת שחרורו של העורר לחלופת מעצר או מעצרו בפיקוח

אלקטרוני.

הערר מתקבל אפוא חלקית במובן זה שאני מורה כי שירות המבחן למבוגרים יכין תוך 21 ימים תסקיר מעצר בעניינו של העורר. התסקיר יובא לפני בית המשפט המחוזי, אשר יקיים דיון במעמד הצדדים ויקבל החלטה חדשה בבקשה למעצר עד תום ההליכים כחוקמתו.

ניתנה היום, י"ט בחשוון התשפ"א (6.11.2020).

ש ו פ ט
